

Žijte přítomnosti!

Pozorujeme-li lidi, nacházíme různé skupiny. Jedna skupina žije výhradně minulosti. To znamená, že začínají něco chápati teprve tehdy, když to minulo. Tak se stává, že se nedovedou radovati správně nad něčím, co se děje a také nepocítují celou váhu věci. Začínají o ní mluvit, blouznit, nebo po ní truchlit teprve potom. A tím, že jen trvale o minulosti mluví, v ní si libují, nebo jí litují, přehlížejí vždy znovu přítomné dění. Teprve když toto zase zastaralo a zašlo, začínají je hodnotit.

Jiná část lidí žije opět v budoucnosti. Přejí si a doufají vždy jen v budoucnost a při tom zapomínají, že jim přítomnost tolik nabízí. Také zapomínají počínati si tak, aby jejich četné sny o budoucnosti mohly se stát skutečností.

Obě skupiny, k nimž patří největší počet lidí, ve skutečnosti jako by ani nebyly na zemi žily. Promarnily svůj pozemský čas.

Jsou také lidé, kteří při zvolání „žijte přítomnosti“ chápou něco zcela nesprávného. Domnívají se, že snad tím chci povzbuditi k užití a vychutnání každého okamžiku a vybízeti k jistému lehkomyšlnému životu. Je dosti tlakových, kdo se tak nesmyslně potácejí životem.

Žádám ovšem tímto zvoláním bezpodmínečné využití každé minuty, avšak **niterně**, ne však povrchně a pouze zevně. Každá hodina přítomnosti musí se pro člověka stát skutečným prožitím. Utrpení stejně jako radost. Člověk má býti všemi svými

smysly i myšlením a cítěním otevřen každé přítomnosti a býti tím **bdělým**. Jen **tak** má zisk z pozemského života, který jest tu pro něho předurčen. Ani v myšlenkách na minulost, ani ve snech o budoucnosti nemůže najíti skutečné prožití, které by bylo tak silné, aby vtisklo jeho duchu pečeť, kterou si bere s sebou do záhrobí jako zisk.

Nežije-li sebou přítomnosti, nemůže také **dozráti**. Zrání závisí od prožití.

Neprožíval-li v pozemském životě stále **přítomnost**, vrací se prázdný a musí takto zmeškaný čas proputovati ještě jednou znovu, protože při tom nebyl bdělý a nic si prožitím neosvojil.

Pozemský život je jako stupeň v celém bytí člověka. Tento stupeň jest tak veliký, že ho člověk nemůže přeskočiti. Nepostaví-li nohu na stupeň pevně a jistě, není nijak možno, aby mohl vystoupiti na stupeň další. K tomu potřebuje předcházející stupeň jako základ. Představuje-li si člověk celý svůj život z této Země zpět ke Světlu ve stupních vedoucích vzhůru, tu musí si ujasniti, že na nejbližší stupeň může vystoupiti teprve tehdy, když správně vyplnil předcházející a když na něm pevně stojí. Jest nutno vyjádřiti se ještě silněji. Teprve z dokonalého a bezpodmínečného splnění stupně, který jest třeba dočasně prožiti, může se vyvinouti nejbliže vyšší. Jedině prožití poslouží člověku k zralosti. Nesplní-li však člověk tímto prožitím stupeň, na kterém se nachází, nebude pro něho nový stupeň viditelným, protože k tomu potřebuje prožití stupně předchozího. Jen s výzbrojí tohoto prožití dostává se mu síly, aby poznal nejbliže vyšší stupeň a vystoupil na něj.

Tak to jde dál, od stupně k stupni. Chce-li hleděti **jen** k

vysokému cíli a nedbá-li řádně jednotlivých stupňů, jež ho tam vedou, nedosáhne cíle nikdy. Stupně, které si ke vzestupu musí stavěti sám, byly by pak příliš vrtkavé a také příliš lehké a zhroutily by se při pokusu o vzestup.

Tomuto nebezpečí se však přirozeným děním předejde tak, že nejbližší stupeň může se vyvinouti vždy jen z dokonalého splnění stupně přítomného. Kdo nechce tedy zůstatí státi půl svého bytí na jednom stupni a nevraceti se vždy znovu na týž stupeň, ten ať se nutí, aby patřil vždy úplně přítomnosti. Aby ji správně v sebe uchopil, ji prožil tak, aby z ní měl duchovně prospěch.

Nebude mu při tom chyběti ani na pozemském zisku, neboť jeho první výhodou z toho jest, že od lidí a doby neočekává nic jiného, než mu **skutečně** mohou dát! Tak nebude nikdy zklamán a bude v souladu s okolím.

Nosí-li však v sobě jenom minulost nebo budoucí snění, vypadne v očekávání velmi lehce z rámce své přítomnosti a ocitne se s ní proto v nesouladu. Tím trpí pak **nejen** on, ale i **jeho bližší okolí**. Ovšem, že má také mysletí na minulost a čerpatí z ní naučení právě tak, jako snítí o budoucnosti, aby se mu dostalo pobídky. Ale **žítí** má v plném vědomí jen v přítomnosti!